

Koleso

Bez neho by sa všetko na svete zastavilo. Voľakedy ho voľakto vymyslel: Sumeri mávali vždy dobré nápady... Život je skrátka s kolesom ľahší. Existujú však momenty, keď koleso neznie ako taký dobrý nápad...

Maska na tvári schne, oddychuje teda klient aj ja. V tejto časti procedúry mám vo zvyku skontrolovať jedným očkom ulicu za oknom. Vidím, ako niekto letí po ceste na kolobežke, ako je zápcha a čo robia ľudia v aute, ako sadia kvety na balkóne a rozmyšľam o ich príbehoch. Ku komu patria, čo im asi ide hlavou, kam kráčajú a o čom sa rozprávajú... Vidím tiež, ako mi beží klientka na opätkoch cez štyri pruhy. Toľko užitočných vecí sa jeden dozvie. Už viem, ako sa uteká na opätkoch cez cestu, ako pri tom správne držať kabelku a vyzerať neskutočne elegantne a ako sa hádže ospravedlňujúci úsmev na šoférov a pohadzuje pri tom vlasmi. Musím už len skontrolovať, či pani na druhom poschodí vyrazili dobre tie muškáty...

Lenže včera ma navyše k bežnej scenérii ľudí utekajúcich za svojimi cieľmi zaujala výmena kolesa. Chlapík ho montuje dole. Trápi sa, morduje až to nakoniec dokáže. Vidím mechanizmus bez kolesa a nevedno prečo (ale vedno, chystám kurz na tému komunikácia s podvedomím, tak idu úvahy:-)) mi napadne-ak tam nenamontuje opravené alebo druhé koleso, nepohne sa vpred. Zastaví sa. Bude stáť na mieste. Nič sa nezmení. Všetko logické, nie? čo je na tom. Hodí druhé koleso a ide, aký problém? Toľko kecov o kolese, nahodíš a ideš, tak čo?! Lenže čo keby to tak nebolo...? Ide to tak vo všetkom v živote? Nahodíš a ideš? Predstavte si, že by nenahodil. V tejto fáze by si sadol na obrubník a začal by sa sťažovať. Ako to len nejde, ako to užtoľkokrátkusil a nič. Aké je to ťažké a určite (!) sa mu to nemôže podariť. Koleso nahodiť, to nie je len tak! A tej krivdy neskutočnej! Koľko on už musel v živote opraviť kolies... a iní nemusia! Život nie je spravodlivý. A teraz si predstavte, že by sa o to pokúsil a po chvíli sa vzdal... hneval by sa, že mu to nejde. Obviňoval by obrubník, chodcov, vodičov, aj samotné koleso, že to práve kvôli nim nedokáže. Koleso by mu malo pomáhať a nie sa tu len tak nečinnepovaľovať na zemi. Rozmýšľal by, či sa na túto prácu hodí, či je ten pravý, či to ešte niekedy zvládne. Možno by sa obával, aby sa mu nasmiali. A teraz si predstavte, že by na zastal čas a priestor okolo. My by sme pozorovali, ako plynú mesiace, roky a on sa stále morduje s kolesom! Zastal by v živote. Vôbec by s tým nepohol. Nevedel by, že sato dá. A niekto vedľa by to vedel. A potichu by si vymenil koleso

Prišlo mi na um, že toto robievame v živote asi často (kľud, ja prvá :-). Že v istej chvíli sa zastavíme pred strachom, pred pomyslenou prekážkou. Možno nie je ani trochu malá, či ľahko zvládnuteľná. Možno netušíme, čo máme urobiť, kam sa máme vydať na cestu. Asi to bude chcieť aj nejakú tú silu, či pohnúť rozumom, alebo poprosiť o pomoc. Nakoniec nám však neostane ničiné, len sa s tým svojim „kolesom“ predsa popasovať. Nech už sa nám

chce alebo ani nie, nech na nás pozerá pani z druhého od muškátov, alebo niekto frčí okolo na kolobežke. Mame tendenciu (opäť, ja prvá :-)) pozrieť sa na tých ostatných a lamentovať čo majú a čo nie, kde je sakra ich koleso?! Prečopravé my?! Zase? A pritom ich čaká koleso za rohom, alebo si práve jedno opravili ... a možno nie, ale to tiež nie je naša vec. Je len tu a teraz, táto chvíľa. Len my a naše koleso. Čo budeme robiť? Pod'melamentovať, sťažovať sa a vzdávať to. Dobre tak nie, už sme veľkí. Tak pod'mesedieť na obrubníku, spáliť si nos, zaseknúť sa v čase a priestore na nekonečno a rozmýšľať, prečo sa nevieme pohnúť vpred. Tak to asi tiež nie, viete ako boli spálený nos? 😊 Tak teda, pod'mespraviť malú zmenu v prístupe a zameniť nefunkčné negatívne koleso myslenia za funkčné pozitívne zmýšľajúce koleso. Jedno koleso musí nahradiť to predchádzajúce, lebo pohyb treba, nedá sa ostať vo vzduchu prázdne...

Niekedy stačí aj malú zmenu! Máme predsa opätky a letíme naprieč štvorprúdovou cestou života ako blázni...ale aspoň na kozmetiku!:-)

Ste si istá, že tá maska má tak sťahovať? Ježiš, prepáčte, zamyslela som sa. No to viete, to je ten novodobý lifting, však v najhoršom oklepeme :-) Ale krásna ste už teraz :-D Škrabem dole masku a rozmýšľam o svojom kolese. Chlapík na ulici je už celý zamazaný, ale s vervou vymieňa a ide mu to. Čoskorovyrieši svoje aktuálne koleso. Nevzdal sa, nelamentuje, vymieňa, čo mu sily čistej bielej košeľestačia! Hýbe sa vpred aj za cenu roztrhania manžety na rukáve. Pochopila som, neexistuje ostať uprostred všetkého procesu, len tak na neverím Boha, bez ničoho... Nebojíme sa nakoniec obetovať len manžetové nepodstatné ozdoby, čo nás držia? Je fakt príjemným zvykom posediť si hoc aj pár rokov nad urobením zmeny? A zatiaľ rastu muškáty ako divé na okolitých balkónoch.

Bez starého kolesa je to skvelé, život je fakt krajší. Aj keď mi občas zavadzia uskladnené v našom kumbále v práci. Niekedy sa tam idem pozrieť aby som presne vedela, čo už nechcem. Človek zabúda, no. S novým kolesom sa ešte neviem pohnúť, ešte nie je namontované. Ale už ho aspoň mám, a nie z výpredaja! Je to rovno prvá trieda :-) Veru, viem aj ja sedieť na obrubníku, opaľovať si nos, a lamentovať nad nesmrteľnosťou chrústa (už hodnú dobu od toho Trenčína). A pritom stačí malá zmena ... zmena v myslení... nahodíš a ideš! Nemôže to byť až také ťažké. Dávajú ku každému kolesu v živote opätky? Som rozhodnutá obetovať ozdobne manžety, ba aj bielu košeľu. Dúfam, že to Sumeri s tými vynálezmi už neoľutovali...

S láskou Sanny